



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Quibus hæc Dei studia & fauores ostendantur aut negentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39637

ter bonum & malum spiritum; & absq; vilo examine omnia rejicit. m. *Nolite*, ait S. Ioannes *omni spiritui credere*, sed neque omnem spiritum rejicite, sed *probate spiritus si ex Deo sunt*, aut ex Dæmone: siquidem quemadmodum certum est, Dæmonem extraordinarias deceptiones efficere in animis superbis: ita meritò, tanquam certum est habendum, quòd faciat Deus extraordinarios fauores animis humilibus ac demissis.

§. 2. *Quibus hæc Dei studia & fauores ostendantur aut negentur.*

VT intelligamus, in quibus hominibus extraordinarij hi fauores proueniant ab *electione* & *vocatione* ipsius *Dei*, præmittendum est, infinitam eius charitatem & liberalitatem prætermisso ordinario suo agendi modo, Communicare aliquando extraordinarios huiusmodi fauores magnis aliquibus peccatoribus, quod fecit cum *Saulo* Ecclesie suæ persecutore, quem a *circumfulsit lux de celo*, & ita per triduum illum ad se rapuit, vt corporis quidem oculis nihil videret; animæ tamen viderit res stupendas. Hoc autem agit ob varias causas, respiciens bonum *ipsius*, qui hac ratione vocatur; ostendens misericordie suæ magnitudinem in hominem ad eò indigentem, & in prauis moribus ac tepiditatibus inueteratum, qui nisi extraordinarijs fauoribus præueniretur, periret, & in æternum maneret suis miserijs immerfus. Item, vt hoc exemplo *reliqui* peccatores imbecilles & tepidi animum resumerent, cõfidentes diuinæ misericordie, quod velit ipsis manum porrigere & fauere, audi eundem Apostolum: b. *misericordia*, inquit, *consecutus sum, vt in me primo ostēderet Christus Iesus omnem patientiam ad informationē eorum, qui credituri sunt illi in vitā æternam.* Et hæc ratione aperit *iustis* magnitudinem suæ charitatis, & omnipotentie: qua potest quicquid vult, & absq; alicuius iniuria vtitur ingentibus misericordiis erga alios. Et vt *omnes* intelligant, non suæ industriæ, aut meritis hæc dona attribuere debere, sed liberalitati ipsius dantis: seiplos, quando ea accipiunt, humiliantes, suumque iudicium, quando non dantur, subiicientes. Deus enim D. N. vna & eadem opera multa expedit. nam, dum alicui indigno peccatori benè facit: probat humilitatem, patientiam, & charitatem iusti: quemadmodum videre licet rem totam, quasi penicillo quodam delineatam in historia filii prodigi, in quem parens insigne studium suum & extraordinarios fauores ostendit: ob quos æquum fuisset, vt natu maior frater gauderet, cernens tum insignem patris charitatem, tum fratris felicem sortem. Sed ad eò procul fuit ab hoc bono animo, vt inuidia tactus, manifestauerit imperfectionem suam, & iustas causas, cur parens non id

a. Acto. 9. 3.
Deus aliquando peccatores exaltat. varijs de causis.

b. Tim. 1. 16.

c. Luc. 8, 29.

Inuidia in
stos impe-
dit.1.
Superbia.

d. Luc. 17, 10.

2.
Impuro a-
more.c. Matt. 25,
32.3.
Intentione
impura.

studij in ipsum ostendisset, audi enim illum: ecce, inquit, tot annis seruo tibi, & nunquam mandatum tuum prateriui, & nunquam ad te mihi hœdum, ut cum amicis meis epularer: sed postquam filius tuus hic, qui deuotionem suam cum meretricibus, venit, occidisti illi vitulum signatum: in quibus verbis quinque satis magnas imperfectiones suas aperuit, ex quibus provenit, ut iusti, etiamsi diu seruiuerint Deo, non tamen sint digni qui huiusmodi fauores extraordinarios experiantur.

PRIMA imperfectio est, occulta quædam *superbia* & arrogancia ob diuturna sua seruitia, & antiquitatem, quam habent in domo Dei; & obediencia, quam semper sunt professi: putantes se propterea quasi obstrictum tenere ipsum Dominum nostrum, ad huiusmodi fauores eis exhibendos. Hoc enim indicant verba illa: ecce tot annis seruo tibi: atque si diceret, an non recordaris, Domine, quod multos annos in obsequio tuo expenderim, nihil negligens eorum, quæ mihi incumbebant. Quomodo igitur te offendenti indulgens, seruientis fideliter obliuisceris? Sed satis hic se prodit defectus *humilitatis*: verè enim humilis, postquam fecerit quicquid Pater eius celestis iussit, dicit, iuxta consilium ipsius CHRISTI Domini nostri, d. quod habebam facere feci, seruus sum inutilis. Non sum dignus, cui DEVS tale impendat beneficium: quod si facere voluerit: id erit ex mera gratia.

Secundam imperfectionem aperuit, defectum scilicet in *amoris puritate*, qui non ad eum erat sincerus & purus, atque meritò debuisset filius ad eum antiquus in seruitio, erga talem parentem habere. Siquidem insinuat non illi seruire sincerè propterea, quod sit parens; sed ut hœdum ab illo accipiat fauorum ac deliciarum sensibilem. Nec vacat mysterio, quod cum parens in gratiam filij prodigi instituisset conuiuium, ex vitulo signato, hic alter non petat nisi hœdum, figuram scilicet eorum; qui in die iudicij ad *sinistram Iudicis manum collocabuntur*, ut significetur: hos fauores extraordinarios, & sensibiles non esse pro eo, qui sit infectus vanitate, ad sanctitatem ac veram deuotionem procurandam: potius præberent illi occasionem *superbiæ*, & ut inter reprobos computetur: eò quod donis ad eum præclaris abutatur.

Et hoc magis adhuc apparet ex *tertia* imperfectione, defectu scilicet *puritatis intentionis*, quæ dona illa & fauores desiderat, siquidem eos non querit, ut magis placeat ipsi Deo largitori; sed ut epularer, inquit, cum amicis meis: vana scilicet ostentatione & iactantia, manifestando omnibus illa dona que accipit, ut habeatur familiaris & charus apud ipsum dominum, qui tantum illum facit, ut hisce fauoribus illi blandiatur. Et quamnis obducatur colore & prætextum, quod fauores optet, ut possit proximis benefacere: verè tamen seipsum potius querit, quam illos.

CVIVS certum signum est *quarta* imperfectio, quam aperuit in defectu fraternæ charitatis, dum iniudebat fratri suo fauores & blanditias parentis, contemnens eum & tanquam eis indignum damnans: cum potius ex charitate gaudere & congratulari debuisset, quod videret illum sanitati restitutum, & Patrem eius cælestem ad eum esse bonum, ut indignum filium ad eum benigne exciperet. Et multò adhuc magis suum hunc defectum aperuit, quod cum famuli & omnes serui parentis ipsius lætarentur de conversione filij prodigi, ac de benignitate, quam parens illi exhibebat: ipse solus est contristatus, & ex hoc ipso indignatus. ut ex hoc discamus, sæpius sinceros & imperfectos homines lætari de felicibus his euentis, propter bonum ex eis emanans in proximos, & gloriam Deo cum eis exhibitam: qui verò perfectos se existimant, tristantur, quòd ipsi alia similia non obtineant.

Ac denique hoc totum prouenit ex defectu *resignationis*, quæ se suum quæ iudicium non subijciunt, consilij & iudicio Dei; sed existimant, potius aliam viam meritò esse tenendam: quòd non sit æquum prodigis filijs ita indulgere, & negligere obedientes; præbere *vitulum* saginatum ijs, qui multos annos in eo offendendo consumpserunt, & nec vnum quidem *hædum* dare ijs, qui contra semper in rebus eius obsequij sese occupauerunt. Et hinc querelæ & murmuraciones interiores, tædia & fastidia in proprium Patrem suum cælestem, & quidem eouique, ut & obedientia ipsis fastidium adferat; ac propterea à bene cæptis pedem referant.

Hæ sunt causæ præcipuæ, cur Deus huiusmodi fauores deneget multis iustis, etiam si per multos annos ipsi seruiant, custodientes eius mandata, quemadmodum filius hic, quem retulimus, cui parens non respondit, saluum dicis, aut deciperis, cum afferis te a multis annis mihi seruire, & obedire; quia id quoad *substantiam* verum erat: sed eius correxit *imperfectiorem*, ut dignus fieret, qui alia multò ampliora dona reciperet, quàm ipse cum sua imperfectiõne optabat. Quæ autem hæc dona erant, nisi ipsemet Deus, & omnia quæ eius erant: Ac propterea dixit: *omnia mea tua sunt*. Quasi illi dixerit: ne respicias ad hos fauores fratri tuo à me exhibitos, sed in ea dona quæ tibi habeo præparata, & quæ in me solo inuenies: si mihi propter me ipsū, & non propter te diceris: nam in me omnia inuenies, & si me habueris, habebis omnia, quæ tibi conueniunt; & quod præstat hædo, & vitulo, omnibusque aliis donis quæ extra me habere possis; & ego tibi dare. Quare ex ordinaria lege DEVS Dominus noster extraordinarios hos fauores illis exhibet, qui cum tanta perfectione ipsi seruiant, ut careant *quinque* prædictis imperfectiõibus, sunt verò contrariis his perfectiõibus ornati: aut si omnes non habeant, tamen fauores iuuant ad eas comparandas in magna excellentia. Quales

sunt

4.
Inuidentia.5.
Resignationis defect.Deus meus
& omnia

Quinque
perfectiores
donorum
Dei.

sunt profunda *humilitas*, qua se indignos iudicant donis Dei, & potius penas sibi, quam huiusmodi fauores ac delicias deberi, purus *amor* Dei propter seipsum, non intendendo aliquam mercedem rerum creaturarum, sed summum gaudium & præmium iudicando, illud amare illique placere, *mentio* sincera Deo ipsi placendi absque inani respectu placendi hominibus, & opinionem nostram apud eos promouendi, sed occultando dona, quæ habemus, *charitas* & magnus erga proximos amor, ita ut de bonis illis collatis gaudeamus, etiam si excedant ea, quæ nobis sunt collata: & quavis illi recentiores sint nobis in seruitio Dei, & exterius videantur magis indigni; ac denique perfecta proprii iudicii *resignatio* in omnibus quæ Deus constituit: iudicando, ea optima esse; & æquè gaudento, quod eidem donis careamus, atque si ea haberemus, quando Deo ita placet. Eius enim diuina ordinatio & voluntas præferri debet omnibus aliis donis: siquidem cum ipso Deo reliqua omnia habentur.

Disposi-
tio-
nes ad ex-
traordinari-
os fauores.

In vita eius,
qua coniun-
cta habetur
cum vita
S. Francisci.
Lib. 4. de
gratia Con-
templ. c. 16.
Et lib. 5. l. 3.

HAEC *quinque* prædicta sunt etiam *indicia* certa, quod vocationes ad res extraordinarias, quæ cum eis sunt connexæ, sint à Deo. Et quamuis non sit tutum eas desiderare, & querere: (ut inferius videbimus) expedit tamen non facere nos earum indignos. Hoc autem obtinebimus, si in praxim deducamus ordinarias virtutes cum quinque prædictis conditionibus, quæ *disposi-
tiones* quædam sunt ad extraordinarias recipiendas, relinquendo earum distributionem Patri nostro cælesti, cuius *charitas* non nouit se intra certos limites continere, & coarctare ad dandum, quamdiu dispositio est ad recipiendum. Et ita semel dixit S. Angelæ de Fulgino: non est minor *charitas* & dilectio mea nunc erga homines, quam fuerit tempore seruorum meorum Dominici & Francisci: quod si nunc similem in aliquibus dispositionem inuenirem, non minores nunc fauores eis ostenderem, quam illis ostendi. Et forte propterea Richardus de Sancto Victore dixit: vitæ nostræ tepiditatem & amoris nostri imperfectionem in causa esse, cur excessus illos anagogicos supernaturales non sentiamus, quos Dominus noster solet feruentibus suis amicis communicare.

